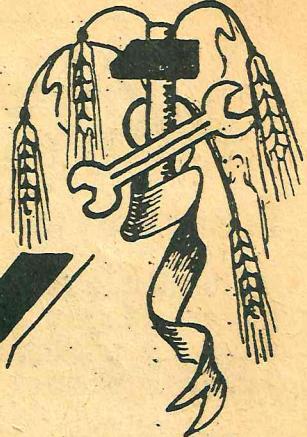
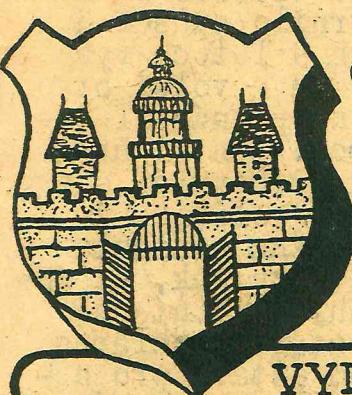

Alesha

Jevišovické

NOVINY

VYDÁVÁ OSVĚTOVÁ BESEDA V JEVIŠOVICÍCH

Ročník 1971 / ALV. /, číslo 7 a 8

Červenec - srpen

JEVIŠOVÍCI POŽÁRNÍCI NA ZNOJEMSKU NĚJLEPSÍ

Jak už jsou mnozí naši občané informováni z Okresních novin Znojensko č. 29 z 21.7. 1971 konalo se dne 17.7. t.r. v Hostěradicích okresní kolo celostátní soutěže požárníků. Do okresního kola postoupila vítězná družstva okrskových kól, která v této okresní soutěži bojovala o titul nejlepšího požárního družstva v okrese a o putovní pohár Okresního vyboru českého svazu požární ochrany Znojmo. Těto vrcholné soutěže se zúčastnilo celkem 20 družstev mužů a jedno družstvo žen z Dyjákovic.

Naši Jevišovští se v této velmi početně obsazené a tvrdé soutěži umístnili na 1. místě a stali se tak absolutními vítězi této soutěže. Tímto vítězstvím získali tak nejen titul nejlepšího požárního družstva na znojemském okrese a putovní pohár, ale i krásný obraz města Znojma, věnovány radou UNV. Milo to každý člen družstva obdržel zlatou medaili.

Naši požárníci se zúčastnili této soutěže v tomto složení: Velitel družstva: St. Šajner, členové: Fr. Brázda, Jos. Elis, Fr. Gregor, Jos. Klouda ml., Fr. Kříž, Boh. Semerád, Ant. Viklický a Jiří Virgl. Vítězné družstvo dovedla k tomuto cíli nejen úspěšná činnost funkcionářů jevišovického požárního sboru v čele s předsedou Janem Nehybkou, velitelem Jaromírem Černym a kulturním referentem Josefem Kloudou, ale i pektivá příprava a plná snaha a zájem zvítězit všech členů družstva. Na druhém místě se umístnilo družstvo Hostěradic a třetí byli požárníci z Blížkovic.

Jistě náno všichni z tohoto úspěchu našich požárníků radost a přejeme jin v této jejich dobrovolné práci pro naši požární bezpečnost hodně zdaru!

PRAKTIČKÉ PROTIPOŽÁRNÍ CVIČENÍ

okrsku Jevišovice konalo se dne 17.7. t.r. v odpoledních hodinách v prostoru výrobního střediska JZD Jevišovice. Zúčastnily se ho a svou pohotovost předvedly požární sbory Bojanovic, Černína, Jevišovic, Slatiny, Vevčic a Ujezda.

DOPLNĚNÍ PROTIPOŽÁRNÍ TECHNIKY

Dne 26.7. dostali jevišovští požárníci od okr. vyboru ČSPO autonobilovou čisternovou stříkacku o obsahu nádrže 25.000 litrů. Tím byla opět dále učinně vylepšena protipožární technika našeho požárního sboru.

red.

S K R Ý V A Č K Y

1. Vincku, pojď učit Karla!
2. Kulovitý tvar země nemá počátku ani konce.
3. Novnímám už tak dobrá jako před léty.
4. Pomalu ustaluje se kalná tekutina.
5. Pod starou babykou je lavička /y = i/.
6. Svaly stohenní sílí při kopané.
7. Pozdě v noci jde starý človíček domů.
8. Oddej se celou duší krásám umění. /á = a/
9. Hošetři tou barvou, za groš je nová!
10. Nepoletuje tam nad lesy dravý pták?
11. Had zasyčel náhle, avšak lovce se mu vyhnul.
12. Tvůj ostry postřeh si velmi cením.
13. Simone, líbí se mi vaše grafické úpravy knihy.
14. Nezapomeň vrátit Bedcovi řetízek.
15. Jen ve snu a chvílích blažených přichází štěstí.
16. Jdi a brzy se navrat!
17. Dej se střední cestou! / í = i /
18. Dobrá, transistor si nechej, je za smluvěnou cenu. /á = a /

V každé větě je skryt název člena rodiny či příbuzných. E.K.
Kozluštění skrývaček z min. čísla:
1. Brusel, 2. Kodan, 3. Oslo, 4. Stockholm,
5. Amsterdam, 6. Paříž, 7. Madrid, 8. Lisabon, 9. Kínp, 10. Bělehrad, 11. Sofia, 12. Bukurešť, 13. Vídeň, 14. Praha, 15. Bern, 16. Budapešť, 17. Berlin, 18. Athény, 19. Varšava.

Tentokrát se všichni naši luštitelé trefili do černého. Jsou to:
Fr. Hochan, Střelice, Fr. Meduna, Brno, Hynek Pavlá Třebíč, Růž. Poštálová Třebíč, Ivo Stursa Brandýs n.L. a dr. Ivo Vavrouch Karviná. Všem gratulujieme a přejeme jim do dalšího kola opět mnoho úspěchů. Mají se na co těšit, poněvadž náš autor skrývaček p. řed. Ed. Krechler je v tvorčí skrývaček neunavný a stále nás jimi plně zásobuje. Vyřizujeme mu také pěkné pozdravy od některých luštitelů a samozřejmě i naší redukce. řed.

VENKOVSKÉ KAPELY NAŠEHO KRAJE

Přibilli

Dne 1. dubna 1883 narodil se v Jiřicích u Znojma manželům Tomáši a Julií Přibilovým syn František. Otec byl pololáníkem a toho času starostou

obce. Malý František měl ještě 2 sestry a mladšího bratra. Rostl k radosti rodičů, ale blížilo se noštěstí, které usněrnilo způsob jeho života. Ve svých 9 letech vysel kteréhož dne před dům a volal otvorem v cihlové zdi na patnáctiletého sousedova chlapce. Ten si hrál na dvoře s otcovou brokovnicí a zamířil na Františka s voláním, že ho zastřelí. Vyšla rána a ulomky cihel zranily Františka tak, že pozbyl zraku. Něponohlo léčení ani ve Vídni. Proto neštěstný chlapec zůstal ve vídeňském ustanu pro novidomé, naučil se slepeckému písnu a jelikož měl absolutní hudební sluch, vystudoval konservatoř. Ovládal hru na housle, violu, basu, Křídlovku, baskridlovku, bicí nástroje a varhany. Později se ještě naučil hře na tahavý pozoun.

Po smrti otcově, těžkém zranení bratra v I. světové válce a provdání sester, vrátil se František do rodné obce a hospodařil s matkou. Hospodařilo se jin těžce, proto donek prodali a přesídlili do Znojma. Na návštěvě u provdané sestry ve Střelicích poznal František svoji nastávající manželku Janu Pospíšilovou a oženil se s ní 22.6. 1915. V téže roce přesídlili Přibilovi do nově koupeného domku č. 10 v Pavlicích. Manželům se narodily 3 děti, 2 chlapci a dívčička, z nichž nejnáladší Oldřich zemřel na záškrty.

František Přibil se stal varhaníkem v Pavlicích a zároveň učitelém nadaných žáků jako byli Stanislav Brabenec, Karel Jiskra, Karel Mucha, Adolf Paul, všichni z Pavlic, a Luďká Žákovský ze Zvěrkovic. Vyučil je hře na různé nástroje tak, aby z nich mohl později sestavit kapelu. To byl základ kapely Přibilů, k němuž ovšem časem přibylo mnoho členů dalších. Z tohoto prvého obsazení žije dosud 71 letý Stanislav Brabenec.

Přibili byli velmi vyhledáváni a chodívali hravat do širého okolí, Kouchovan, Tavíkovic, Běhařovic, Ujezda, Mašovic, Šatova, Šafova, Krnčic, Stítar atd. O slavné běhařovské pouti hrávali v hostinci u Mandátů. Jinak hrávali masopust, pouti, posvícení, svatby, pohřby, při plesích a jiných tančních

zabavách a to jak žestován tak snyčcovém obsazení. A uměli hrát! Vzponí nám jejich slavného nyslivockého pochodu, který se kdysi po zábavě k ránu loučili s tavíkovickou chasou. Různé nástroje si z různých částí obce vzájemně famfárami odpovidaly, vše čisté, krásné. Kapelník Přibil hrával v žestech obyčejně na baskridlovku, ve snyčích na violu nebo 2. housle. Bylo zajímavé ho při hrani pozorovat. Držel nástroj nírně vpřed nakloněn, snyčem přejízděl struny podle taktu, sluchen stále ve středu. O přestavce si zapálil brazílku či veržinku, popukával a žertoval. Humor jeho byl obdivuhodný, obdivuhodnější jeho sluchová a hnato-vá poznávací schopnost. Nestkali jsme se třeba 2 nebo 3 roky, ale při oslovení mě hned poznal. Jiného poznal při podání rukou: "To jsi ty, Pepku?" Už jsem tě dlouho neviděl!" Při tom dal důraz na slovo "neviděl". - Přibili noty objednávali nebo pilně opisovali. Kapelníkovi stačilo jednou kus přehrát a on se zařadil do hry podle sluchu. Na svoje podniky chodili hudebnici zpočátku pěšky, některí na kolech. Kapelník chodil pěšky v doprovodu některého člena kapely. Na zpáteční cestě se ubíral o holi domů sam, stačilo ho jen vyvést na silnici. Někdy mu přišla naproti manželka, někdy ho sama vedivala hodně daleko, na pr. do Běhařovic. K. 1928 mu běhuřovičtí nabízeli varhanické místo, leč nepřijal je - nechtěl opustit synkův hrob.

Přibili nosili svůj stejnokroj podobný vojenskému, kabát s otevřeným límcem, s lyrami na klopách, furajku s bílou šňůrou. Při pochodu chodíval kapelník v prvé řadě uprostřed, provázken připoután ke svým sousedům, aby nevybočil. Obdivuhodná byla také jeho dovednost, s jakou vykonával práce v čomácnosti a v hospodářství. Velikou výhodou pro něho byl rozhlasový přijímač, který ho spojoval s hudebním světem.

Přibilova kapela se hudebně využila v dvacátých až padesátých letech tohoto století. Únrtím kapelníkovým se rozpadla. František Přibil se při své poslední hře ve Slatině nastudil a zemřel 8. srpna 1952 v Pavlicích č. 118 stár 69 let. Jeho hrobek na pavlickém hřbitově je ozdoben podobenkou. Přibilovo hudební nadání zdědil jeho syn Jaroslav, absolvent Žižkovy vojenské hudební školy v Praze, poton-

ní člen vojenské hudby ve Znojmě, dnes ředitel lidové školy umění v Bučovicích. Stan. Sedláč, Znojmo

O JEVIŠOVSKÝCH HRNČÍŘÍCH A KANNÁŘÍCH

/2. pokračování k čl. z č. 8/70/

Dnes si budeme vyprávět o vlastní výrobě kannářského zboží v domě č. 172 v Jevišovicích. Paní Štěpánka Stehlíková píše:

"Hlinu vozil do naší kannářské dílny pan Valenta z Hl. Mašůvek. Kopál ji na svém poli a dovezl vždy dvě fúry. Zajel vysoko na dvůr, kde už pro to bylo vyhrazeno stálé místo. Hlina se z korby shrnula na zem a p. Valenta vycouval ze dvora ven před vrata. Hlina byla našedlá, světlých i tmavších odstínů, které se v některých hrudkách něnily až do modra.

Po druhém přijetí zašel p. Valenta do verštatu na kus řeči, při čemž si chvíli poseděl, zakouřil, pak dostal zaplaceno, se všemi se srdečně rozloučil, ani mne nevyjímal. Někdy mě i štípnul do tváře, jindy zas pohládil. Ještě jsme ho vyprovodili před vrata, kde měl stávují povoz s konni, nasadl do vozů praskl bičem a už byl pryč.

Ted začala příprava hlíny. Pokrývala se podle potřeby vodou - to už p. Prokoš věděl kolik asi - přidal se jenný písek a lopatami se vše pronichalo. To se dělalo na dvoře a dělali to nuži. Pak se hlína nosila v dřevěných truhlicích do našiny. Ta stála ve verštatu na silných nohách, jakoby rozkročena, na vrchu něla velký truhlík, do něhož se hlína dávala. Pod truhlíkem byly dva těžké válce, které se otáčením velikého kola točily proti sobě a hlínu nezi sebou něnily. Pod nimi byl sklopený truhlík, do něhož přenictá hlína padala a dala se odtud lehce shrnout na zem. To se opakovalo několikrát za sebou, až p. Prokoš jako odborník uznal, že hlína je už dobrá. Při mašinování se nuži něnili. Furiantsky si přitom i zazpívali v jakémusi rado-stném zaujetí, že je zas nová práce a že budou také dobré výdělky. Když se dělala tato příprava hlíny, měly často volno. Maminka doma uklízela nebo prala v létě oby-

čejně poklizela. Ta hlína však ještě dlouho nebyla připravena. Když z naší už dle odhadu p. Prokoš byla dostatečná, začal ji p. Prokoš šlapat. Na zem se položilo široké prkno, na jeden jeho konc se hodil kus hlíny, p. Prokoš si vyhrnul kalhoty a spodky až nad kolena, přivázal si je tkanicou, a bosýma nohama šlapal tu hlínu do tvaru kola. Znovu nū přihodili kus hlíny a p. Prokoš šlapal dál.

Když se k tomu někdo náhodou přitrefil obvykle říkal: "A, pan Prokoš už zas tančí. Ale kde pak ná děvče?" A jiný nato: "Vždyt nemá ani střevíce, tak ho žadná nochce." A bylo hned plno smíchu.

Když bylo té hlíny našlapáno asi 40 cm vysoko, nazvodli muži prkno na volném konci a zvedali jo tak dlouho, až to velké kolo ušlapané hlíny pěkně postavili. Prkno se oddělilo a opakoval se nový tanec. Takových kol se našlapalo mnoho. Ostatní hlína zůstala navršena do jehlanu u m. šiny a zatím nešlapaná se přikryla vlhkými hadry.

Pak začala procedura další. Muži připravili tzv. "štok". Byla to nízká, obdélníková stolička, asi 1 m dlouhá a 1/2 m široká. Z těch ušlapaných kol pak řezali drátem velké kusy hlíny, pokládali je na štok asi do výšky 1 metru a pak tuto hlínu se všech 4 stran seřízli, takže z ní byl pěkný obdélníkový hranol.

Z hranolu hlíny se pak za pomocí drátu, na jehož koncích byla přidělána dřívka na držení a napnutí, "krájely pláty". Plát se krájel tak, že po obou dlouhých stranach hranolu se přiložila dlouhá uzká pravítka, tzv. dřovená "richtsajtle", a to asi 1 cm od okraje hliněného hranolu a tak se uřízl pěkný stejnomořně silný plát, který se opatrně položil na připravené prkno. To se opakovalo tak dlouho až celý hranol hlíny ze štoku zmizel. Na štok se připravil pak další a další hranol hlíny a v řezání plátů se pokračovalo až byla všechna našlapaná kola zpracována. Hlina k výrobě těchto plátů musela být pěkně vláčná, nikoli však měkká.

Když pláty na prknech byly už zatuhlé, rozdělala se do nádoby "šmolku". Byla to barva, více hlinka, ne příliš řídka, a po vypálení krásně mořrá. Tou natírala plátky tetička. Když i to zatuhlo, plátky se uhladily velkým,

hládkým, špičkou vzhůru zahnutým a k tomu připraveným nožem. Pak se podle "lajsní" krájely z plátků různé velikosti, které se potřebovaly k objednaným karounům.

Nařezané plátky se pak tláčaly do dřevěných forem. To dělávala maninka. Po pravé ruce měla nály "kalfas" s vodou, vodou kopeček "nazačky" - řídké hlíny - a nařezané "lajsnicky" - pásky asi 3 cm široké a flouhé podle potřeby kachlíčku. Když měla plátek ve formě položený, okraje soříznuté, namazala trochu té nazačky kousek od kraje a přilepila do ní na stojato, pěkně do čtverce k sobě ty lajsničky, které byly kratší než kachlíček. Prstem pak přečnívajíc nazačku odstranila a kachlíček vyklopila na prkno. To byly sporákove kachlíčky. Po vypálení by kachlíček modrý a scříznuté okraj zůstaly bílé. Mimo rovných kachlíků se dělaly tzv. růžky tj. kachlíky rohové. Ty byly v jednotině do pravého úhlu zahnuté a děvaly se na okraje kanon, aby rohy kanon nebyly ostré, ale zaoblené. Pak se dělaly tzv. "krance", nebo u větších kanon "krance", kterými se zdobil vrch kanon čili "kopka".

/Pokračování příště/

Stěp. Stohliková

NAŠE ZŠ V R. 1970/71 V TĚLOVÝCHOVĚ

Také v letošním roce měli děvčata a chlapci z naší ZŠ mnoho možnosti ke sportovnímu využití. A této možnosti značná část také plně využila. Celkem 236 chlapců a děvčat se zapojilo do sportovních akcí na škole i v okrese. Do tohoto čísla není započtena kopaná, v níž se přeboru školy zúčastnila takřka stovka chlapců. Ve skutečnosti je však tento počet nižší, protože mnozí chlapci a dívky se zúčastnili více soutěží. A na druhé straně mnozí stáli opodál, ačkoliv jsou schopni podávat dobré výkony. Proč? Ptal jsem se některých chlapců a dívek a zde jsou jejich odpovědi: "Nechtělo se mi." "A proč bych se ho nesnil." "První bych stejně nebyl, tak co." "Já se raději jen podívám".

A nyní již k jednotlivým akcím : V únoru žáci a žákyně 8. tříd strávili tyden na lyžařském výcvikovém zájezdu v Branné v Jeseníkách. Ačkoliv jsme měli určité výhrady ke stravování a ubytování a ačkoliv nás pronásledovala nepřízeň počasí, přesto se chlapcům a děvčatům z jezdilíbil. Na závěr výcviku byly uspořádány závody ve slalomu a běhu na lyžích.

Výsledky :

- Chlapci - slalom: 1. Poláček P. 44,2
2. Tůna M. 46,0, 3. Maxera M. 46,8
běh : 1. Poláček P. 16:59,0
2. Hruška J. 17:12,0, 3. Maxera
M. 16:17,0
- Dívky - slalom: 1. Filipská J. 41,8,
2. Horáková M. 47,4, 3. Kuklová A. 48,0
běh: Horáková M. 11:17,0, 2. Filipská 11:37,0

V březnu se konal 2. ročník přeboru školy ve stolním tenise. Přeborníkem školy se stal Petr Havcl, 2. byl Jiří Písářovic a 3. Jar. Salanoun. Ve stolním tenise nám u nás bohužel většinu malé tréninkové nožnosti. Přesto však tito chlapci dosáhli v okrese značných úspěchů. V přeboru škol jsme skončili na druhém místě a v silně obřazene soutěži SHMP na třetím místě. Hlavními oporami družstva byli Petr Havcl a Jiří Písářovic.

V dubnu a květnu byla na pořadu kopaná. Žačastnili jsme se přeboru okresu a ve své skupině jsme skončili na 2. místě a do finále jsme nepostoupili. Větším úspěchem byla pro nás účast v turnaji o putovní pohár v Želeticích. Naši chlapci hráli dobře a pohár si ze Želetic přivezli.

Stejně jako loni i letos byl uspořádán meziříční turnaj v kopané. Zvítězila 9.A před 8.B a 8.A třídou.

V letošním šk. roce jsme na školu uspořádali také přebor ve střelbě ze vzduchovky s těmito výsledky :

Chlapci: 1. Hruška J. 85 bodů, 2. Palán M. 82 bodů, 3. Vyklický Fr. 77 bodů.

Dívky: 1. Juráňková V. 71 bod, 2. Šunpellová M. 62 b., 3. Ovčáčková M. 26b. Tito chlapci a dívky reprezentovali školu v přeboru okresu. Chlapci se umístili na 7. a dívky na 8. místě.

Cerven byl na naší škole vyhrazen královne sportu-lhcké atletice. Přeborníky školy v jednotlivých disciplínach se stali :

Chlapci-60 m:l. Hruška J. 8,2 vt.

2. Holcr J. 8,2, 3. Čapoun J. 8,4
500 m:l. Stručovský H. 1:24,8,
2. Hruška J. 1:29,0, 3. Salanoun
j. 1:31,0
- Výška: 1. Malý Fr. 145 cm, 2. Hruška J.
140 cm, 3. Černý K. 135 cm
- Délka: 1. Hruška J. 459 cm, 2. Salanoun
Jar. 450 cm, 3. Malý Fr. 440 cm
- Koule: 1. Hruška J. 10,16 n, 2. Malý Fr.
9,03 n, 3. Holcr J. 8,93 n
- Grupa:t: 1. Stručovský M. 51,20 n, 2.
Čapoun J. 50,50 n, 3. Pátek J. 50,50

Dívky :

- 60 n: 1. Čechová L. 10,1, 2. Přibyl
vá Z. 10,3, 3. Ošmerová K. 10,3
300 m:l. Filipaká J. 1:00,0, 2. Ošme-
rová K. 1:03,0, 3. Kozlová J. 1:
výška: 1. Přibyllová Z. 125 cm, 2. Fuk-
lová J. 120 cm, 3. Bieglerová 115
délka: 1. Filipská J. 386 cm, 2. Koz-
lová J. 356 cm, 3. Šunpellová 312
koule: 1. Ošmerová K. 7,12 n, 2. Ovčáč-
ková M. 7,08 n, 3. Kozlová J. 6,60

Míček: 1. Ošmerová K. 40 n, 2. Kryšto-
fová H. 39,80 n, 3. Matětková 35,-

Letos jsme vyhlásili 2 pohárové soutěže pro záctvo obvodu naší školy. Je to přebor škol 1.-5. roč. o putovní pohár a přebor žactva jednotlivých obcí o putovní pohár. Současně probíhala soutěž o Nejzdatnějšího sportovce školy.

V soutěži 1.-5. roč. zvítězili Jevišovičtí před Černíncem a Rozkoší. V soutěži družstev chlapců bylo pořádáno: Jevišovice, Boskovštějn, Černín. V soutěži družstev dívek: Jevišovice, Rozkoš, Černín.

Z výsledků : 50 m Beran-B. 8,2
Langerové-R 8,5
300m: Stuchlík-J 55,5
200m: Langerové-R 37,6
níček: Smutný -C 45 n
Stará-Č 29 n
délka: Auer - J 333 cm
Křížová-J 309 cm

V přeboru obcí zvítězily Jevišoviče - 4.391 bod, 2. byl Boskovštějn 4.211 bodů, 3. Slatina 3.815 bodů. V družstvích chlapců obsadili 1. místo chlapci z Jevišovic, 2. byl Boskovštějn, 3. Slatina.

V družstvích dívek zvítězila děvčata z Jiřic před Biskupicemi a spojeným družstvem Slatina-Rozkoš.

V soutěži o Nejzdatnějšího sportovce školy zvítězil Josef Hruška z Jevišovic. Získal 1.016 bodů. 2. byl Mir. Stručovský 849 b. 3. Josef Čapoun 821 bod.

V soutěži dívek se stala nejzdatnější sportovkyní školy Libuše Čechová z Jiřic, která chodí teprve do 6. třídy! Získala 542 body. 2. byla Jana Kozlová 489 bodů a 3. Jiřina Čapounová 466 bodů.

Závěrem bych chtěl poděkovat ředitelství rodičů a přátel školy za zakoupení lyžařského vybavení a finanční pomoc žákům při uskutečnění lyžařského zájezdu a za věcné odměny při sportovních soutěžích.

uč. Krotký

L E T O S N I Ž N E

přinesly našemu JZD několik rekordů. Předně byla docílena největší uroda obilí v celé historii JZD a to 122 wagonů. Průměrné vynosy činily: u pšenice 33 q, žita 31,2 q, řepky 25 q, ječmen 38,9 q a směsky 31,7 q po ha. Zatím co v r. 1952 odevzdávala celá obec státu 18 wagonů zrnin, letos byla státní nákup dodáno 56 wagonů. Sklizeň byla provedena též v rekordním čase 15 dnů včetně nedělí. Začala 26.7. a skončila 9. srpna. K rychlému průběhu žní přispělo nejen pěkné počasí, ale i oběťavé práce všech lidí na sklezní zúčastněných, především kombajnérů, a těch, co prováděli odvoz obilí k sýpecku. Vzorný kus práce odvedli též brigádníci z Elektrokomu, kteří byli účastní při čištění a sušení obilí. Představenstvo JZD všem za tuto dobrou práci děkuje.

red.

AKCE Z Tělocvična

úspěšně pokračuje. Během 4 dnů a to 15.7., 23., 26. a 28.7. za pomoci autojeřábu JZD Únanov bylo na stropní traversovou nosnou síť položeno a přesně umístěno 32 cementových stropních panelů rozměrů 1,5x6m o váze 1 kusu 12,5 q. Dne 28.7. byl do země uložen elektrický spojovací kabel mezi budovou ZŠ a Konchiem. Kyní jsou již hotovy všechny římsy stropu tělocvičny a připravuje se provedení střešního základu, který bude proveden z tzv. perlitu, novodobé lehké krytiny, podobné pěnovému betonu. Přijde ho sén 55 m³. Rovněž okenní parapety jsou již téměř vyzděny, aby v nejbližší době mohlo být přikročeno k vyzdívaní oken tělocvičny ze skleněných tvárníc. Perlit je již na stavbě naveden a bude nahoru dopravován cl. velkým výtahem.

Dr. Lad. Audy

AKCE Z NOVÝ SVĚT

Také tato akce pokračuje dobře. Od poloviny července přijel sen několikrát autográdr, aby z vozovky na novém Světu odhrnul starý přebytečný materiál a udělal tak místo pro nově navážený štěrk, jako podklad pro asfaltovou vozovku. Vyhloubil také rýhy pro pokládku okrajových obrubníků vozovky. Mezitím přebytečný materiál byl nákladními auty RUMK za ponocí nakladající odvezen. 29.7. Karel Košíček, Jan Málek ml.

a Pavel Maxera rozvezli většinu obrubníků po celé truse a počínaje 31. 7. bylo i po další pátky a soboty pracovníky OPMK a za ponocí staré osvědčené party brig. J. Kloudy, Jar. Černého, Lad. Komírký st., Jos. Nezvody, A. Zeisera, Františka, Fr. Křikavy, Val. Pospíchal, Jindř. Stuchlíka, Jiřího Virgla, Fr. Gregora, řidiče motofrézy Jar. Dvořáka a dalších dobrovolníků, přikročeno ke kladení obrubníků a po levé straně čtvercových dlaždic. K 15.8. je hotova celá pravá strana od Molounových až k svárcovým, i levá strana od Líškůvských až k pí. Kapinusové.

Také cesta ke koupališti je již dokončena, aby na dosavadní spodek vozovky mohl být navážen štěrk a poté proveden asfaltový uzávěr.

réd.

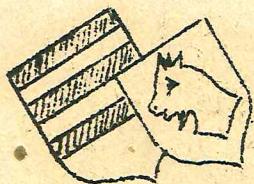
Program kina v září

- 1. Osanělá vlčice franc. več. + 1 Kč
 - 5. Duch pro štěstí angl. bar. odp.
 - Zmije sov., več.
 - 8. Heroin NDR več.
 - 12. Na kometě čs., odp. i več.
 - 15. Planeta opic USA, bar. več. + 2 Kč
 - 19. Správná dívka USA, bar. več. i odp.
 - 22. Jeden z nich je vrah čs. več. + 1 Kč
 - 26. Máme 2 nány a 2 taty - jug. bar. odp. i več.
 - 29. Advokát chudých - čs. več.
 - 19. Správná dívka přípl. 2 Kč
- oooo-----

Jevišovické noviny vydává OB, řídí réd. kol., odp. réd. dr. L. Audy. K dnešnímu číslo jsou přiloženy pošt. poukázky pro předplatitele; tentokrát, pro onemocnění ved. red. vychází JN jen 1x za 2 měsíce, proto roční předplatné činí jen 10 Kč.

Z HISTORIE JEVIŠOVIC

Ročník 1971
číslo 7/8

Příloha JN, říci dr. Lad. Audy

Historický vývoj majetkových poměrů býv. panství Jevišovice

/ 46. pokračování /

Dnes si budeme vyprávět o dvou předposledních mužských příslušnících jevišovické větve Kunštátu Zajínačů. Byli to, jak jsme si již posledně naznačili dva synové Jiříka I. Zajínače, o nenž nacházíme jedinou zmínku v r. 1515, totiz, že spolu s bratrem Janem IV. Zajímačem, později pánen na Tavíkovicích a nejvyšším sudím moravským, držel díl Jevišovic. Těmito dvěma syny Jiříka I. Zajímače byli Karel Zajínač a Sezina Zajínač.

O Karlu Zajínači

máme jen několik kusých zpráv: rřeďevšín víno, že spolu s bratrem Sezoumou IV. Zajímačem byl dne 17. května 1514 králem Vladislavem II. na žádost Smilu Kuny z Kunštátu, pána na Bolceradicích prohlášen za zletilého. V r. 1526 o něm čtou, že do války turecké dává 4 koně. Poslední zprávu o Karlu Zajínači najdeme v Místopisem mor. dr. Hosáka, kde se praví, že v r. 1537 seděli na Jevišovicích bratři vlastní Karel a Sezina Zajínači. Pak už zpráv o Karlu Zajínačovi není, asi brzo nato zemřel bez potomků.

Zato dáleko více zpráv máme o jeho bratrovi

O Sezimovi IV. Zajínači

a to od r. 1514 až do roku 1564. Také on byl v r. 1514 králem Vladislavem II. prohlášen plnoletým a rovněž dále v r. 1537 se připomíná jako spolu-majitel Jevišovic se svým bratrem Karlem Zajímačem. Pečtento roce jsou zprávy o Sezimovi IV. stále častější. Předešlín o něm víme, že byl ženat a že měl za manželku Annu Černohorskou z Boskovic a s ní dvě děti: dceru Kateřinu a syna Jiřího II., který se stal později posledním mužským příslušníkem Kunštátů větve jevišovické, zatímco Kateřina Zajínačka byla poslední ženskou příslušnicí jevišovických Kunštátů a zemřela v r. 1601. Jiří II. Zajínač zemřel r. 1587. Sezima IV. Zajínač byl jedním z posledních dobrých hospodářů jevišovických Zajínačů. Po celou dobu svého života se ze všech sil snažil zachovat celistvost základního rodového jevišovického panství a zaokrouhlit je a to jednak přikupováním blízkých sousedních statků, jednak odprodejem statků vzdálenějších, příp. něně výnosných a operativní správu panství zatěžujících.

Tak např. ve Vlastivědě mor. okr. hrotovský čteme, že r. 1547 vložil Sezima Zajínač z Kunštátu 3 lány ve vsi Chřipičích Jindřichu Březnickému z Náchoda. Prodej stal se již v r. 1547. O tyto lany se Sezimův příbuzný Boček z Kunštátu zv. Suchý Čert již v r. 1564 soudíl s Václavem Rechenberkem. Tím skončilo definitivně vlastnictví statků jevišovických Kunštátů v Křepicích. Tyto 3 lány v Křepicích byly onen majetek, který r. 1581 bratři Jindřich a Hynek Suchý Čert z Kunštátu vložili jako nadaci kláštoru minoritskému v Znojmě, a z něhož Jevišovičtí Kunštáti od té doby výnosy z těchto 3 lánů platili minoritskému kláštoru ve Znojmě až do r. 1534, kdy tento klášter byl zrušen. Prodej 3 lánů ve vsi Chřipičích / Křepice-pozn.red./ je zapsán v Zemských deskách mor. v r. 1547 str. 331 č. 188 a zní takto:

"Sezima Zajínač z Kunštátu s erby svými Jindřichu Březnickému z Náchoda i erbuem a buducím potomkem jeho své vlastní dědičné, žádánu nezávazné, totiz tři lany ve vsi Chřipičích s lidni usudlyni

a což jsem tu v Chřepicích nel, s dvory, s rolí oranú i ncoranú, s lukani, s pastvami, s pastviščemi, s horami, s doly, s lesy, s háji, s luhy, s vrbinami, s porostlinami, s chraſtmi, s lovy, s hony, s čižbami, s nezemi a hranicemi, s ploty, s robotami, s kury, s vajci a všemi oužitky a požitky, kterýmiž se jmény jmenovati mohou, se všemi poplatky, s vodami tekutými i netekutými, s břehy, s rybníky, s rybnišči, s potoky, s jezery, se vším plným právem, panství a příslušenstvím, jakož sem toho zboží svrchupsaného v držení a užívání byl a jakž to zboží svrchupsané od starodávna v svých nezích a hranicích vynezena jsou, nic sobě tu, erbom svým ani buducím potonkou práva, panství a kterého vlastenství nezachovávajo, než to všecko v o d s k y zemské v k l á d á n a vpisuji ku pravému jich jméní, držení a dědičnému požívání, a kdož by mně Šozinovi neb erbom mým to zboží ve dskách svědčilo, to tímto vkladem mořím a v niveč obracui.

Druhým prodejem bylo zboží ve vsi Z v ě r k o v i c í c h, které velmi dlouho patřilo v Jevišovickému panství a které Šozena Zajímač dne 14.9. 1551 prodal Janu Zahrádeckému ze Zahrádek. Vklad zapsaný v Zem. Ces. mor. na str. 387 pod č. 262 zní :

"Sezona Zajímač z Kunštátu i s svými erby Janu Zahrádeckému ze Zahrádek a erbom jeho vlastní zboží a dědictví, totiž ve vsi Z v ě r k o v i c í c h, což tu lidí mán usedlých i neusedlých, s platy, s robotami, s rolí, s lukani, s patvami, s rybníky, s rybniščemi, s vodami tekutými i netekutými, s lesom, s chraſtinami i se všemi jinými užitky, kterýmiž by se kdo jmény jmenovati mohly, s nezemi, s hranicemi, i se vším plným právem, panstvím a příslušenstvím, což k tomu zboží přísluší, tak jakž sem toho sám držel a užíval, nic sobě tu ani erbom svým a buducím potonkou žádného práva, panství ani vlastenství nezachovávaje ani nepozuostavuje, než to všecko, jakž se svrchu píše, svobodné a nezávadné, v k l á d á n a vpisuji ve dský zemské k jich pravému jméní a dědičnému užívání a kdož když li to svrchupsané zboží ve dskách zapsáno bylo, to tímto vkladem mořím a v niveč obracui."

Třetím prodejem bylo zboží v P r o s t o n ě ř i c í c h, které rovněž více než 200 let patřilo Jevišovickým a které r. 1557 prodal Šozima Zajímač z Kunštátu Apoleně Meziříčské z Lomnice. Vklad jo zapsán v ZDM na str. 378, pod č. 29 a zní :

"Šozima Zajímač z Kunštátu i s svými erby Appoloně Meziříčské z Lomnice, erbom a dědicem jejín zboží své dědičné, svobodné, žádnému nezávadné, totižto lidí své dědičné, kteréž sem v něstečku P r o s t o n ě ř i c í c h jměl s robotami spravedlivými, s rolí oranu i ncoranú, s loukami, s pastvami, s paſtviščemi, s vodami tekutými i netekutými, s nezemi, s hranicemi, tak uplně, jakž to zboží od starodávna vynezeno jest a v svých hranicích záleží, se vším plným právem, panstvím a všelijakým příslušenstvím a zvlášť se všemi požitky a poplatky, v kterýchž sou koli všeck aneb kterak by mohly zvláštními jmény jmenovány byti, tak jakž sem těch lidí v též něstečku v držení a užívání byl, nic sobě tu na těch lidech ani erbom svým a buducím potonkou práva, panství ani kterého vlastenství nepozuostavujíc ani zachovávajíc, než to všecko de desk zemských v k l á d á n a vpisuji ku pravému jich dědictví a jestliže by mně aneb erbom mým to svrchupsané zboží kde ve dskách svědčilo, to tímto vkladem ruším a v nic obracui."

Ctvrtým prodejem bylo zboží v L i t a v a n e c h, které drželi od r. 1349 Jevišovští a později Kunštáti z větve Bořešické. Roku 1558 totiž, jak čteno ve Vl. nor. okr. hrotovský u vsi Litovan, Šozima Zajímač z Kunštátu, Jan z Kounic, Přemek Prusinovský z Víckova, Vilém Valecký z Mírova, Oldřich Přepyský z Richnburka a Vilém Dubčanský ze Zdečnic za nebožtíka pana Viléma Kunu z Kunštátu vkládají Janu Zelenému z Ríčan ves L i t a v a n y se vším. Tím dostaly se Litavany z držby Kunštátů ku statku Krhovskému a později s ním ke statku Hrotovickému.

Nyní si povíme, které statky k Jevišovickému panství za Šozimy IV. Zajímače přibyly :

Za Sezony IV. Zajímače dostaly se k jevišovickému panství vsi Kudlice a Vevčice a také pustý hrad Lapikus. Stalo se v r. 1561 kupem po dosavadní ženřelé majitelce Johance z Nyklštatu, dcéri Hanuše Pozora z Nyklštatu a Anny Lechvické ze Zástrizl, předtím ženřelych. A nabytí tohoto zboží ve prospěch Jevišovských čteme vkladní zápis v Zem. českých hor. II. díl, str. 400 č. 49, který zní:

"My, Václav Krajíř z Krajku, Zikmund ze Zástrizl, Jiřík Valecký z Mírova, noční otcovští Johanky, dcery vlastní Hanuše Pozora z Nyklštatu, statku, po též Hanušovi zuostalého, pořučníci, Sezony Zajímače z Kunštátu a erbovní jeho i budoucím nadepsané Johanky z Nyklštatu vlastní dědictví a zboží, totiž zámecké pustý Lapikus, ves usedlu Rudlice, ves pustu Hošticu, ves ussoulu Vyvčice, s roli oránu i neoranu, lukami, pastvami, pastviščemi, s horami, s doly, s dolinami, s pahrbky, s lesy, s háji, s hony, s čižbami, s vodami tekutými i netekutými, s potoky, s rybníky, s rybníščeni, s mlýny, s mlýniščeni, s nezemí, s hranicemi, s lidmi platnými i neplatnými, s robotami, s kury, s vejci, s sýry, s oužitky a požitky i se všemi poplatky, kterýž se kolivek jméně jmenují a v jakých kolivěk věcech záložejí, s desátkem obilným jarym i oziným všelijakým, po pustě vsi Hošticích vytykánym, i se všem plným právem, panstvím a příslušenstvím, tak jakž to zboží svrchupsaná od starodávna v svých nezech a hrajičích záloží a vyneseno jest, nic tu svrchupsané Johance ani její erbovní a budoucím potonkem na tom zboží práva, panství ani kterého vlastenství nepozuostavujíc ani zachovávajíc, tak jakž jest toho týž nebožtík Hanuš Pauzer / Pozor-pozn.red./ sám v držení a pozívání byl, než to všecko v kladáme a vpisujeme ku pravému jejich jméní a držení a pozívání, a jestliže by zboží nadepsané Johance aneb konu jinému ve českách svědčilo, toho ji všechno odříkáme a tímto vkladem to hoříme a v niveč obracujeme."

K tomuto vkladu si nusíme připojit několik doplňujících poznámek:

1. Rudlice

patřily s počátku vládykům z Plavče, kteří něli v erbovním štitu husu. První zprávu o Rudlicích čteme v r. 1365, kdy Boček z Horní Plavče - jak se tehdy Plavčec jmenovala - zapsal své ženě Kunce 15 hřiven ročného věnného platu na všech Rudlicích a Vevčicích. Týž zápis opakuje k r. 1375. Kunca r. 1387 dala své věno na Vevčicích, Mašuvkách a Rudlicích Potru Hechtovi z Rosic. Zda-li celé, se noví, nebot již r. 1390 bore na spolek na totéž věno své Zikmundu z Myslibořic, svou dceru, kterou r. 1409 již ovčovělou pohánil Jan z Vajtlise, že s ní učinila trh na věno nebožky matce své v Rudlicích a Vevčicích a slíbila mu věno to spraviti, ale trhu mu nedodržela. Trh tento intabulovaly sestry Zikmunda a Elska z Plavče, toprve r. 1416. Z intabulace se dovídáme, že Jan Vajtnilnar dal jin za věno 120 kop grošů. Od té doby až do r. 1561 byly Rudlice při Žeroticích. Roku 1550 byla majitelkou tohoto zboží Anna Lechvická ze Zástrizl, která téhož roku vzala svého muže Hanuše Pozora z Nikolstata na sňatek na zboží své v Rudlicích a Vevčicích. R. 1561, jak jsme si uvedli nahoře koupil toto zboží Sezona Zajímač z Kunštátu a Jevišovic. Obě vsi byly tehdy přifařeny k Mikulovicím a proto také vrchnost je vlastníci něla povinnost platit desátky faráři mikulovickému. Po prodeji Rudlic a Vevčic Sezonovi Zajímačovi, odpírali Jevišovští tyto desátky mikulovskému faráři platit, a to poprvé v r. 1563 a pak za dědiců Sezonových ještě třikrát a to v r. 1580, 1581 a 1586. Někteří vládykové z Plavče něli v erbu 2. Hoštice volskou hlavu.

byla zaniklá obec nacházející se na katastru Rudlic, jihovýchodně směrem k Lapikusu. Poprvé se uvádí r. 1373, kdy tam byl dvůr o dvou poplužích, dva lány a čovět podsedků. Další zpráva o vsi Hosticích je z r. 1386, kdy ves získal Dobš z Žerotic. Pak se připomíná už jen jako pustá a to v letech 1512 - 1561, toho roku v souvislosti s prodejem Lapikusu, Rudlic a Vevčic jevišovickým Kunštátům. Podle rudlických pamětníků stávaly Hostice v místech nynějšího Kozího vrchu.

3. Lapikus

je zřícenina hradu nacházející se na straně ostrožně pravého břehu Plenkovického potoka a to asi v polovině cesty mezi Hlubokými Mašůvkami a soutokem Plenkovického potoka s řekou Jevišovkou směřující k Plavči. První zmínka o hradu je r. 1411, kdy Gbel a Stěpán, bratři z Hrušovan, pohánějí Jana Vajtnilnara ze Žerotic, že jím svěnocně drží hrádek řečený Lapikus, a to, co k němu přísluší, nemaje ani k hrádku, ani k příslušenství práva. R. 1415 koupil hrádek Lapikus a k němu příslušnou ves Rudlice od sestry Zikmundy a Elšky, dcer Bočka z Hrádku a Horní Plavče, Jan Vajtnilnar ze Žerotic. Od té doby čte se o hrádku Lapikusu v zem. deskách častěji. R. 1508 byl již Lapikus pustý a patřil spolu s tvrzí Žeroticemi, vsemi Žerotice, Bohunice, Petrovice, pusté Držkrabice, Danice, Rudlice a Vevčice Václavu Vajtnilnarovi z Vajtnile a z Žerotic. Vkladem č. 24/ZDM II.str.128, č.24/ část tohoto zboží vložil Václav na Jana z Vajtnile a Žerotic, syna Jiřího z Vajtnile. Zajímačová zpráva se objevuje o Lapikusu ještě r. 1512, kdy podle vkladní listiny ZDM II.str. 141, č. 83 dostává se Lapikus od Václava z Vajtnile Jindřichu Lechvickému ze Zástrizl. Další zpráva o Lapikusu je až z r. 1551, kdy Anna ze Zástrizl vzala na spolek manžela svého Hanuse Pozora z Niklštátu na tvrz Žerotice, na dvůr v Tvořihrazi a na pustý hrad Lapikus. Po smrti obou těchto majitelů i jejich dcery Johanky, stali se kupci v r. 1561 majiteli Lapikusu spolu s Rudlicemi, pustými Hosticemi a osedlými Vevčicemi jevišovičtí Kunštáti. Pustý hrádek Lapikus připomíná se ještě v urbáři jevišovického panství z r. 1628, ale novuádí se již jménem. Byl rozbořen asi za války krále Jiřího s Matyášem Korvínem.

4. Vevčice

se připomínají poprvé r. 1190, kdy patřily premonstrátskému klášteru v Louce u Znojma. Od r. 1365 mají osudy společné s Rudlicemi. Toho roku Boček z Horní Plavče, který měl v erbu volskou hlavu zapsal své ženě Kunce na zboží ve Vevčicích a Rudlicích na 150 hřivnách pražských grošů věnem 15 hřiven gr. ročního platu, a kdyby na těch statcích nebylo dosti, měl Boček zbytek doplatiti ze svého zboží v Mikulovicích. Tyž Boček r. 1376 zapsal Kunce 12 hř.praž.gr. na vsech Vevčicích, totiž na poplužním dvoře, lesích a platech a na Rudlicích a Mackovicích. Dává jí také ze zvláštní lásky svůj dvůr ve Vevčicích s podmínkou, že nikdo jiný jej po ní nesmí sdělit, leč děti, které má s ní. Dál nají Vevčice dějiny zcela stejné jako Rudlice až do r. 1550, kdy Anna Lechvická ze Zástrizl jako majitelka Vevčic vzala svého manžela Hanuse Pozora z Nikelštátu na spolek na ves Vevčice. Po něm dědila veškerou zboží žerotické dcera Johannasi r. 1560. Po smrti Johannasy, dcery rozorovy, prodali plnomocníci zeměstí Vevčice a další žerotické zboží Sezimovi Zajímačovi z Kunštátu, činž Vevčice byly na trvalo spojeny s Jevišovicemi. Také Vevčice byly tehdy přifařeny do Mikulovic. Pan Sezima Jevišovský odepřel desátek r. 1563 faráři mikulovskému Matyáši Richlovi a proto pře o tento desátek byla rozhodována před soudem. Další osudy Vevčic byly už společné s Jevišovicemi.

Další majetek získal v r. 1562 Sezima IV. Zajímač v Ratišovicích. Toho roku totiž Kateřina z Třebíče prodala Sazynovi Zajímačovi z Kunštátu 1 z dvoru a 2 podsedky v Ratišovicích. Jevišovičtí toto zboží v Ratišovicích však nedrželi dlouho. Brzy tato část Ratišovic přešla na pány z Tavíkovic a to nejprve na Jana z Tavíkovic a jeho bratra Václava, pak na pány z Hodic a od těch na pány z Ostešova. V Ratišovicích zůstal jen jeden dvůr svobodný. R. 1551 seděl na tomto svobodném dvoře Pavel Pour, dvořák z Ratišovic, který toho roku pohnal pana Sezimu Zajímače z Jevišovic, že mu pobral v Ratišovicích dobytek. R. 1585 seděl na svobodném dvorce v Ratišovicích Jiřík Rogoyský z Rohozník.

V příštím čísle si uváděno plné znění vkladu dvora v Ratišovicích Sezimovi Zajímačovi z Kunštátu, a další osudy jevišovického panství.

Dr. Lad. Audy

teké menší branné houfy z Čech. Ale proti mohutným hráčům jízdy uhorské a rakouské má hráční bojtnici ještě málo. Jede na koni sám. Je spokojen průběhem všechných příprav, brouká si do líníru veselo. Je naplněn spravečlivé věci v úspěch, jde o obranu sousedů, se mu počítá, že ho těší soustředit dosti všechno na jednoho krále. Losy oddychují na nevrhých, na návštěvách svití bělidla pláteníku. Kolem těch si veselo hrají žádě. Uvažuje: tento milý svět si převel žádě pokojí rád by mu jej dál. Ale cizí vojska se blíží k hranici nesí země a bule truba je porazit a zapudit zpět. - Znovu se oddává dužnému, vojáckému snění. Joho zbrojná jsou nuži čobrého, tvrdého zrna, do boje ponesou ně hrotem, neču bezpečnost své země. Na ostří hár leparten uvidí těžce zkoušená moravská zem krov cizích větralců a třpyt výtěžného slunce. V jeho hrudi břeje uspokojení z činu, za jeho koněm rauostné poskakuje Ostříž. Potkal své přátele u sanoty Kratochvíle. Potřásli si nohutně pravicečni. Ješek z Lanberka a Vok mladší z Holštějna předjeli znacně svoje voje. Jejich koně jsou už vikovic, pesí u Rouchoven a Tulšic. Početný houf, jízdných vede Holštějnský paní z jedovnic, Ustrovc a Vilémovic. Silný zrouč jízdy i přesich so blíží z Ivančic, posílá je Jevišovskému na pomoc Vok sterský, který je v tom něště parkrabím. Také Pohorelice, královské věnné město, věrné Prokopovi, poslalo houfce běžšich.

Předtěle se Lohou malou chvíli odpočinout. Pan Hynek sceluje noviny, které přinesli jeho zvěčové a ztracenici. Omlouvá se: Nezbudě ani čas aby je bratrsky uvítal a povolostil v Jevišovicích.

Hospodyně se dívala účastně, jaká důkladná sousta nizí za plotem jeho zdravých zubů. Těší ji velice, jak mu její krmě chutná. Za stolcem sedí proti sobě statný muž a sličná žena. Žena hostitelka hovorí téměř sama, aby zakryla své rozechvění. V pravé oba se kochají svým vnitřním vrusuším, jož každý před přijemným protějškem ukryvá. Vdova pohlíží ne mruče jak na jasného Boha, ocima ho nahozeně uctívá. Rovněž Nekmube po clouhých letoch prožívá zas šťastné udobí mužne lásky, která se objevila náhle jako jarní déšť. Přijímá žensky obciv se samozřejmostí jako nosilná ský paša. Tváří se k tomu ženskému uctívání trochu belasicky, ale důstojně jako zralý muž, jenž zná svou ji cenu, ale bláží jej to vclice.

Alo budíž mu příeno, ať se jistě kratičký čas těší ženské uctě, než ho vlova zkrusí, osclá, dá mu do tvrých chlapských čelistí ostrou uzeu. Vtipná žinka provede to tak nennápadně, že muž ji bore noži zuby, jak by přijímal nojchutnější krmu. Te chvíle zkrocení přijde, v každém licském páru jedrou přijít lusí a žácný, kdo so coženy opravdově zamiluje, nownikno tomu osudu. Sokolník si ještě nouvědomil plně žco už také zahorol a plánul, až počínal to tušit kdes ve své hlavě a poněkud jej to vzušovalo. Nu což, robka jistě zádoucnější, jak to hýranické víno a jiný hovor a smích mlyn jo upravný a čistý. Její hovor a smích ho pocíruhodně rozpaluje a je mu sledší možno. - Rada páně Hynkova byla snaž žorten, když je tento den tak zářivý a výtr přízniv! - Jak se tak rozhodl, jo starý mládenec už ztracen, propadl věcově. Ale jo mu kupodivu na časy i na těle přelíbezne a

poddává se proudu čocela.

Vlova ná v očích ohnivé jiskření, dvě řady zubů svítí z kyprých rtů, pootevřených obdivon, to všechno v mléčné plsti. Vždycky obratná a výmluvná, tvář v tráv tomuto obru neví rozpaky, co sana s sebou pociťuje už únos podruhé, že její ženská sucha je naplněna.

Fokud hovorí a sedí, je stál mozi nini jakousi hrabou, příkopem a valen. Oba cíti, jakmile vstoupou, poslední překážka, pevná a nic nezadrží sílu, která je k sobě pulí a projíví se rozhojným slovem. Obří je prostý, přirozený a bezprostřední, jako dítě, je pruzračný jako lesní pramen. Je poctivý a žínka se cítí v jeho přítonnosťi, jakmile vstoupou, poslední překážka. Pevná a nic nezadrží sílu, která je k sobě pulí a projíví se rozhojným slovem. Obří

je prostý, přirozený a bezprostřední, jako dítě, je pruzračný jako lesní pramen. Je poctivý a žínka se cítí v jeho přítonnosťi, jakmile vstoupou, poslední překážka. Pevná a nic nezadrží sílu, která je k sobě pulí a projíví se rozhojným slovem. Obří

je prostý, přirozený a bezprostřední, jako dítě, je pruzračný jako lesní pramen. Je poctivý a žínka se cítí v jeho přítonnosťi, jakmile vstoupou, poslední překážka. Pevná a nic nezadrží sílu, která je k sobě pulí a projíví se rozhojným slovem. Obří

vojenskou pacce v nejkratším čase.

Hněk z Kunštátu a Jevišovic spěšně sbírá vojska. Fantomkrut není už co skrývat. Všechno se přizavírá na volikou obranou vojnu. Bubenici se rozjíždějí po všech, těpou blučně do bubnů. Lidé zanechávají přeče a běží, aby slýšeli, jaké zprávy nesou. Hynka z Kunštátu a Jevišovic volají co zbraně. Verbuji v Jevišovicích, Štěrbochově, Bojanovicích, Klučovicích, v Unanově, ale i v Rouchovanech, Myslibořicích a dalších všech, zvláště kolín Hynkova hradu habštojna.

Roční se ujali vesnických chlepců nováčků, aby z nich vycopovali silné, pružné a tvrdé branci. Třísky z těch chasníků litaly při té těžké přecí z ust rotných pototovaly hojně povaly. Kurivíci i Putratovi probanějí nové brance v hrádném parkánu, po výhonoch. Jsou toho nínení, že hrádinou se každý muž narodí, ale nusi býti k udalostní výchovy. V těch Zárovských chlapcích je onen. Stiskněl, srsí z nich jiskry. Nádi se dají vésti rukou, která ví, kan je voda. A Hynk z Kunštátu a jeho rotní rájí ruku růvhou.

Zelená dříž na řetězích u hráčního mostu je vyzdvížena, brána je otevřena kůrým, proucímu oučencům zdejšího i okolních hraců, konin i vozům po celý den. — Když ho jmenán ukončil náborové práce, vyjíl zas na sever. jede k Tavíkovicím, jeho věrný průvodce Ustríž běží za ním. Pospichá vstříc předjímu, který přivádějí vojsko ponocné, hlavně Jízdu té se mu nerostavá. On i jeho bratr Jindřich z Jevišovic sebrali všechny duže i kone své hráční hotovosti i okolních vsí, také Lipolt a Alojz z Bítova vedou silné roty, v tom počtu jsou

štastnému snní. „J s o u v e d l j n ě s n i . S a n o t c e s e ž í n k o u b y l a n u ž é d o u g i a n i l á . V í už j a s n ě , j a k ý j e č n e s j e h o u k o l , v t o m t o n l y n e . P r o o b u d n a s t è v á o s u d o v á c h y f i l e , k u y p a c h o r o z h o d u j i c í s l o v o a p r í s l i b . J e c s , k u y v s e n u s t w o r ò n i v l a c n o v e s n a a t e c o v e l i l e n c ù n u p r e v i t c e s t u . L o v c í v s t a l , b e r e ž í n k u k o l e j p a s u . G o l i b i l j i j i k o g t u s t n ý b u h . Z e n a j e k o b i l a , p o k o r n á h o l u b i c o , p o u d a j n á , n ö j n á a r o z o c a v a l e p r i j i l a n u z n á p o l i b o n í , n è z n ö j e o p è t u j e a b l e d i l a d o o c i .“

Bilé světločes u l y n s k á v i d è l j e j i c h o b j e t i s a p o l i b o n i . A l e v i d è l a t k á k e s o k o l n i k a , j e k s t l a v n ě s l i b u j e , z e s i z u z a n u v e z n e z a u a n è l k u i h n o d , j a k u l i e n o c k o j n ý c è s u l j h n o c b l í z k á , v o j n a s o u k o n c l . J n o o c i p r a v í . Ž e j e h o u l y s l y j s o u r y z i a p o c t i v é . V y l o u c i l - p r a v c a - p r i j e v c h l á s k y n è k t è r é p r í k r e s y n o l e c o v á n i , j a k s o p r o j e v u j i n è k u y u r y t i r ú . A l e t o n e u b r a l o j o c h o l á s c o n a s i l e a n i n a h o à n o t è . M n o h o ř e c i o s t a t n è N o k n u b a n i k u y n o v o u l . V ý s k z a t o v c o v a j e v e l n i v y r è c n a , h o d l . s e t o d y k s t è b è j o b r e . - P r o c b y s e n a l i v o v a l i ? J a k z à z r a g è r y c h l o p l y n o u h o c i n n y z a n i l o v a n y n ! N e k n u b o v i s o j è s l a t k é ž í n k y n e c n c o c o u l , c h t è l b y z è u z u s t a t v è c n è . A l o ž è n a , k u y s i p o g è l p o c ñ i n a t i l o b y v a t o l - s k y , j e j p o l i b i l a z ř e k l a n u n è z n è a p r i t o m r o z h o c n è : “ V y d k o j n i l y , a ž b u c e r z s v o j i . ”

Z a c d o v a l a s i s v o j i ž c n s k o u c û d n o s t . Ž e n y z n a j i v e v è c c h l á s k y l è p e p r a v o u n i - r u a v è c n o s t n o ž u ž i . O b r s o p o d r o b i l j o - j è l j u p r è n í a v n i t r u j i c t i l p r o j o j i z r - ž è n l i v o s t , s p o j e n o u s r o z k o s n ý o - s t y c h o n . M i l o v e l j i p r o t o t i l v i c e . K u y z s e l o u c l i , p o l o z i l a r a n o n a k o l o j h o š i j e s e p t a l a :

S L A V N Í V J E Z D

O d m è s t a k m è s t u , a d h r a d u k h r a d u i po všech lètì znùpo kojivé i poplašné zvèsti : U h o r s k ý k r á l a r k o u s k ý v è v o d a s bírají vojska a chystají nový vpau ze českých zemí.

N a č e s k é strané, v sráci české zomé noní příprav, aby utok byl otrázen. Král Václav jo všem vlnedří i pány opuštěn. Prokop, jeho věrný narabíl j e v Zikmundově žaláři, nejlílatší králuv bratr Jan Zhořecký, který mu pováhal, je mrtv. Mocni páni v zemi pletichaří, osnují intriky proti němu. A přece král má v této zoni silné spojence. Kterí čekají na jeho pokyn a výzvu. Jej sou to tisíce městského lidu, který krále miluje, tisíce drobných zemana, roztroušených po tvrzích a vsích v celé zoni, jsou to purkrabí a hejtmani královských hrádu. V těch všech byla nočná, noporazitelná síla země, ale král a jeho rámcové té silců neduvěrovali, nochopili se jí. Král na radej svého dvora kárali požádati o vojenskou pomoc polského krále. Ten vahé, nakonec slibuje, až žádá, aby mu český král vyzval celé Slezsko.

Zlé zprávy letí českou a moravskou zemí. Prátele královského hojtnana jo přinesli do Jevišovic. „Bucone se branit sani, neprátele do země nepustino!“ Riké jin, hejtman a v jeho očích i slovech je ochoulaní a vše k činu. Záce mìlé přáteli a sousedé o

"Přijď brzy zas. " Neodovice jen jí tiskl ruce. Jak by nepríšel když uživa největší blaženosti,

když ji tak pěknou a upravnou vidi. Ona mu z oči správne čtla, že přijde brzy a rád. Mimo poctivým obrazem, silným a dobrým může sít být jistni. Nejdále slnovy, ale drží je. Iepřve k večoru vraci se Neknuba od své vlovy do Jevišovic. Hájí jsou zas plny ptáčího prozdeřování. Nic neliubuje, že v ztraceném dnu za jediný noční slunný den ztratil svou luhskou svobodu, když čal milé ženě své slovo. Nevarování pona Hynka si v ulyne vubec nezpomněl. Ale což - vždyť los trží dobré vlnavé, všechny roky i skryše. Také ulyn si prohlédl a vduvu políbiti a přidovuděti se jí mu pen Hynek výslavně nezdázel. Bylo mu lehce a do zpevu.

Ráno po té neděli také v ulyne bylo po celý den jasno a plno ulynářina snichu. Ráno své sljpicín jačné zrno, rozoráví se nini přetelsky něžně a zjívá si. Proč by rezívala? Také koštata lípa před ulynem a osika na skalisku se toho rána na slunci rozšumely a rozeselily štastný včelín bzučení. Písoun sana plyn z hrda na rty:

U plavčo na skále lapikus hrad, ten alí můj miláček, ten ná mne rád. Přijde zitra za mnou na koni, neříhán mu růsodý ta voní, bánu tu napít lahotného vína, vonné růsou nasypu z klina.

U plavčo na skále Lapikus hrad, tan clí můj sotolík, ten ná mne rád.

A zas prozpěvuje jinou:

Fanna jako lípka koštata bílá, jak spanilá ovčka trhala u silné jablíčka. První bylo trochu kyslé,

druhé v blíén líčku červivé, ale třetí dobré, cukrové. —

— Neknuba zajížděl na ztracený ulyn každou neděli. Když přijíždí na koni s korbačen v ruce, všechno kolje kvete. Je jero v lese, ne lučině i v českém srdeci.

Každou psů, které vrží ulynářka na dvore, přivedl na rácu panu Hynku jcště čva z Jevišovic. Ulyn je o samotě a psí tan bučou možná k užitku.

Každou naděli dopoledne vstupuje Neknuba, čo stáje. Jako ho koně spatří obrazem k němu blav, zeřehkají, čupou. Těší se zas na rožkošnou hru, kterou jin ustrojí zahuny u napajidla. Nebot jí jiro a také oni touží po rozkoši pobytu.

Když hra u naps-jedla započala, ulynářce se zas, jako poprvé, libí jeho člouhé, polotující kštice - och jak ráje do ni odpolečně, až ulyn usne, zaborí kypře prsty. Vždyť po celý dlouhý týden se těšíla na své zalíbení.

Její láška je klichná, bezpečná. Jako každá žen, i ona má tři silná a horáká sruče, která jsou schopná mnoho milovat. O Neknubu se nuboju. Noní to ženich včetroplachy. Ale jako každá žena chce díti ještě silnější jistotu. Zjocila si ji:

Stará vedená Marína přincsla jí čarodějný prostředek pro udržení přichylnosti milého: zluty vosk z kostelního paškálu a v tom vosku tři vlnštovci jizajcky. — Vedená přisahala, že prostředek ten jí nádylný. Ach - věova - nad ni Neknubovi není. Před oknem komorky, kde ulynařka spí, květu prostřednictvím rezocí, rukou, bazalky, kurciatky i žluté dudy slunečnic. Pakové vonice on lubi vlnicid, dýchá se tu tam silně a volně jako čola ve Vlkosi. —